

PROSVETA

THE ENLIGHTENMENT

GLASILCI IN LASTNINA SLOVENECKE NARODNE PODPORA
NE JEDNOVE

Glasilci in lastnina Slovenecke narodne podpore

Narodnačna za Edinščino državo (članek Chicago) in Kleveland. Za \$1.00 na leta, \$1.50 na pol leta, \$2.00 na celo leto; za Chicago in Cleveland \$1.50 na celo leto, \$2.50 na pol leta; za ostale države \$2.00.

Subscription rates for the United States (except Chicago) and Canada \$1.00 per year; Chicago and Cleveland \$1.50 per year; foreign countries \$2.00 per year.

Grajevina po dogovoru—Rokopis se ne vredi.

Advertising rates on agreement.—Manuscripts will not be returned.

Nadom na vse, kar ima stik z Redaksijo

PROSVETA

2457-29 South Leland Ave., Chicago, Illinois.

MEMBER OF THE FEDERATED PRESS

128

Datumi v obiskovalni listi pravljici (člani, 29. 10. 1922), poleg tega so mesta na katerih posamični deli vredni, da so tam bili na raziskovanju. Posveti je pravljiv, da se nima list na raziskovanju.

Father Cox in Roosevelt

Povedali smo že, kako se gospodje okoli katoliškega tednika "The Commonwealth" krejajo med seboj, kateri predsedniški kandidat je najbolj veren. Charles Willis Thompson, članek tega lista, je dognal, da je Thomas se najboljši kristjan, čeprav je socialist. Thompson je pozval katoličane, naj volijo Thomasa.

Med tem, ko so se tako kregajo in menda se kregajo glede vere treh kandidatov, so pozbivali, da je bil takrat med predsedniškimi aspiranti tudi katoliški duhoven James R. Cox iz Pittsburgha. Očka Cox, ki je vodil armado brezposelnih delavcev v Washington — na uro gledat — je bil kandidat stranke brezposelnih.

Danes ni več. Pred par dnevi je bilo v listih poročilo, da je father Cox obesil svojo predsedniško kandidaturo na klin. Ni bilo upanja, da pride večini držav na glasovnico; torej je bila njegova kandidatura brez pomena. In ko se je Cox odpovedal kandidaturi, je pozval vse svoje pristaše in katoličane sploh, naj volijo Roosevelta, kajti ta je najboljši kandidat. Roosevelt je pa veri protestant, in še goreč protestant ali kristjan ni, bolj miljen, ampak fathera Coxu to ne briga. Roosevelt je najboljši!

All morda župniku Coxu kaj zamerimo? Niti malo ne. Saj smo vedeli, da bo tako; ves čas smo vedeli, kam pes tako molji. Jasno je bilo, da je Coxova kandidatura navadna farsa; le manever za kaline. Župnik Cox je toliko časa vlekel nezadovoljne katoliške dejavnice, da jih je srečno privilej v demokratičnem taboru. Cox je trobil delavcem, da jih je kapitalizem oseljal, da so žrtve kapitalistične požrešnosti in nemajnosti — nato pa jih je zavlekel v kapitalistično stranko, v tisto stranko, katero finančira Young, Raskob — katero je finančiral tudi propadli finančni car Insull — in drugi velebankirji in velemagnatje v New Yorku! V tisto stranko, o kateri so Coxovi bratje v Kristu v uredništvu katoliškega tednika "The Commonwealth" zapisali pred par meseci, da se v glavnem po svoji platformi nič ne razlikuje od Hoovrove republikanske stranke.

Father Coughlin, ki spet grmi v radio v Detroitu, da reformira in "poboljša" ameriški kapitalizem, tudi priporoča Rooseveltu. Za časa demokrata konvenčije je župnik Coughlin grmel, da je treba Krista v Belo hišo. Zdaj so vsi skupaj našli Krista v — Rooseveltu. Čudovito!

Kot rečeno: Coxu prav nič ne zamerimo, ker vemo, kam je spadal in kam se spada. Omenjam pa to akrobatsko politiko ameriških katoliško-socialnih duhovnikov, teh "velikih prijateljev delavstva", le zaradi tega, da bodo naši citateli, ki so še mladči katoličani, vedeli, kako gre ta reč. Da bodo videli in vedeli, da imamo prav, ko vedno trdimo, da vera — pa naj bo katoliška ali katera druga — ne igra nobene vloge v ameriški gospodarski politiki. Danes so ekonomski problemi v ospredju — morajo biti, če kdo hoče ali noče! — in religija je umaknila dašč v ozadje, kjer je že od nekdaj njeni mesto.

Se nekaj je treba omeniti.

Ali Smith, katoliški politični prvak, v Ameriki in eden voditeljev kapitalistične demokratične stranke, danes agitira za žida Lehmanna, ki je demokratični kandidat za govorjenja države New York. Zvitji republikani so pa nominirali za ta urad irskega katoličana Donovana. Ali je Smith v zadregi! Kaj se! Poihiha se on na katoliškega kandidata in irskega rojaka! Njegov ekonomski in politični interes so na strani židovskega bankirja Lehmanna in ta je njegov kandidat! Smithov verski bratec je njegov politični nasprotnik in njegov veriški nasprotnik je njegov politični bratec. Vera naj se gre farbat v politiki in ekonomiji!

Tako gre ta reč — in drugače ne more iti. Edino za nezavedne delavec tega ali onega verskega izpovedanja hočejo ekstra klobaso. Za katoliškega kapitalista, kot je Smith ali Raskob, je pravilno, če glasuje za žida ali protestanta ali brezverca, ako imata skupne ekonomske interese — ampak katoliški delavec, ki je prav tak revzel kakor protestantovski, židovski ali brezverski delavec, se ne sme brigati za skupne ekonomske interese vseh delavcev. Ne sme poslušati socialistov, ki hočejo vsem delavcem dobro, temveč mora voliti kapitali-

(Nestajevanje v zadruži življenju.)

Glasovi iz naselbin

Zanimive beležke iz raznih krajev

Po svetu

Bridgeport, O. — Zadnjici sem poročal, da se še oglašim s postopom, je pričela 10. okt. z obrazom po 4 mesečni suspendiji. Okoličje je že 8 mesecev zaprt. Torej se ve kako morajo živeti. Več sem jih vprašal, kaj se pride v Forest City, pa so mi reki: "Kadar prideš do konca sveta, se ustavi, in tam bo Forest City." Ampak seveda ni tako. Mesto je kamenito, imajo pa v okolici lepe farme, na najlepšem prostoru v okolici pa ima društvo SNPJ svoje pokopališče. Rojaki so dobri. Račale postaja prilet in ga morajo drugi nadomestiti. Seveda jih imajo še več, ki se zanimajo za napredek delavške mase. Trudi se jih več, kot družina Drasier, F. Zaje, Povhe in drugi.

Iz Forest Cityja smo šli z Ratačevim družino v Little Falls, N. Y. Tam je dosti zanimivega — največja zavornica v kunci na svetu. Dobe se tudi nad posestvom F. Petavca "Little Falls diamanti". Pred njegovo hičo je velik in zanimiv prepad. Tam sta si mladiči (beli) in indijansko dekle vzela življenje: skočila sta v prepad. Ako neneh prilika kakega rojaka skozi Little Falls, naj se tam ustavi, kajti omenjene stvari so zelo zanimive. V okolici živi veliko naših farmerjev, kateri smo tudi obiskali. Letina je bila dobra in farme so tam zelo dobre. Podnebjje zdravo, kakor tudi voda. Bavljo se z vsemi pridelki, ker večina vse uspeva. 9. okt. zvečer smo imeli shod, na katerem smo ustanovili soc. klub s 17 člani in dianicami. Kot so se izrazili sodruži, bodo Stévio po dvojili. Tako je tudi treba.

Od tam sem se podal v Gwando, 230 milij od Little Fallsa. Tam živi dosti naših ljudi. Imajo dve društvi SNPJ v svojem. Industrija: usnjarna, ki obratuje s polno paro, in tovarna za lim, v kateri je pa samo polovica zapoždenih. O napredku se ne morem preveč pohvaliti. Imajo napredne liste, ampak v vedici voda tam Glas Naroda, ki je storio v vsaki hiši. Ničesar ugovora, ampak je tako teško naročiti Prosveto ali Proletarca, ki zastopa njihove interese.

Pri vsem tem ima pa napredek v prid pokreta bodočnost, kajti ustanovili smo tudi tam soc. posojilnico in dramatično društvo "Danica" je priredilo koncert in igro. Ker je naš "Javornik" bolj majhen po številu, zato smo dobili še nekaj naših prijateljev petja in smo najeli avtobus, tako da se nas je tja priprejalo 26 oseb.

V prvi vrsti se v imenu društva "Javornik" in ostalih naših gostov prav lepo zahvaljuje na vso gostoljubnosti in postrelbo. Dan 9. oktobra nam je bilo kmalu iz spomina. V resnicu smo se vse prav dobro imen med vami v West Parku.

Za delom tja nobenemu ne svetujem, posebno ne takim, ki ne morejo sebe krotiti, da bi izrazili svojega političnega in slovenskega prepricanja.

"Napadna" besedica jih vira na cesto med druge, ki so tam in so že šli skozi ta proces. Kdo je tega kriv? Sami smo, ker smo organizirani. Pa pravljimo, da Slovenci smo bratje in ne vemi kaj je. Naj se gre solit tako bratstvo in slovenstvo kot je v usnjarni v Gowanda. Pa se bo mogoče tudi tam posvetilo. Vendar kaže reč do svoje meje. Zavednim pa: pojrite naprej! Prisjeti bo čas, ki bo obračunal s takim postopanjem.

Za časa moje tritedenske vrste smo dobili precej novih načrnikov in podpore Proletarca. Organizirali smo tri postojanke — Scranton, Pa., Little Falls in Gowanda, N. Y. Ne bom vstavila posebej imenovati, pač pa vsem, ki so mi šli v enem ali drugem oziru na roko. Zelim vam obilo uspeha pri vašem de-

janju in za katero dobijo plačilo, po 51 na dan.

Nastopil je tudi Tom Tippet, profesor z Brookwoodsko delavško kolegijo v New Yorku. Govoril je precej dolgo in razjasnil sedanji gnili vladajoči sistem ter republikanski in demokratični stranko, ki sta obe enaki. Dejal je da ne bo prav niti boljše, e pridejo na površje demokrati. Povedal nam je iz svoje preteklosti, da je nekoc bil tudi na premogar in njegova žena je bila premogarski staršev. Dejal je, da bo vedno stal na strani delavstva in zagovarjal njihove pravice.

Tako je bil zaključen spominski dan rudarjev. Carlinville, Ill. — Kakor vsake leto, tako smo tudi letos počastili spominski dan, ki je posvečen spomini padlim premogarjem v Virdnu, Ill., kateri so postali žrtve v boju za svoje pravice pred 34. leti. Obenem je ta praznik dolochen v počast spomini pokojne rudarske boriteljice, znamene "Materje" Jones, ki tudi počiva med rudarji v Mt. Olive, Ill. Nad njenim grobom se je čula pesem in govor, in marsikero oko je postal sočno. Ako bi ona vstala in bi videla pred seboj 12 tisoč premogarjev zbranih krog sebe, kateri so sedaj organizirani v novi progresivni rudarski umi, bi rešila, da je bil skrajni čas, da smo nekaj nebljenjenega in našega največjega sovrašnika, Johna Lewisa in njegovega blaga Walkerja.

Program je bil tale: Sprevod iz mesta Mt. Olive na pokopališče ob 9:30 dopoldne, na čelu lokalne zastave in godba. Prišli so iz bližnjih mest — Gillespie, Bend, Wilsonville, Stanton in Mt. Olive. Godba je zaigrala žalostinko, nato je najprej peljala potem na govorila gospodin Jenny Borel iz Gillespieja. Nastopil je govornik L. E. Wilhite, okrajni superintendent carlinvillskih ardenjih šol. Benidska godba je zaigrala žalostinko, potem pa se je povorka vrnila nazaj v mesto. Sledil je odmor do 1:30.

Popoldanski program. Nastopilo je več govornikov. Prvi je govoril župan mesta Mt. Olive. V svojem govorju je omenil posrednost pred njegovimi odnimi. On se ni poglavil v proučevanje političnih, gospodarskih, moralnih in kulturnih razmer delavcev in tudi ni pisal, ali slusal pisanje kritike, ni pa dati svojemu opisu znacaj zaključnega udejstvitev o nečem, kar je le povrnil v razum.

Jednidežno opisovanje razmer v Rustini je predstavljalo samo neposredne vtise, površene v njegovem pojmovanju potom do godkov, ki so se odigravali na ravnošč pred njegovimi odnimi. On se ni poglavil v proučevanje političnih, gospodarskih, moralnih in kulturnih razmer delavcev in tudi ni pisal, ali slusal pisanje kritike, ni pa dati svojemu opisu znacaj zaključnega udejstvitev o nečem, kar je le povrnil v razum.

Dodaten dopisnik. Ni se Jomilčevi opisovanje kritiziral. Ni brezporočno obsojal, spodbujal pač med ljudi, kateri ne morejo prenaločiti nikake kritike in kateri Rusijo najmanj razumejo. Omenil je, da se je profiljal dan udeležil stavarskega pohoda pri rovu #5, last Peabody Coal kompanije, v Taylorville. Prišel je bomba sončevica in on jo je prestrelil ter jo vrgel nazaj v miličnika ter jih tako razgnal na vse strani vetrove. Ti miličniki so našli pobalini v stanici 16 do 20 let. Nekateri so pustili sončevico v srednjem delu, da bi jo našli na vse strani, da bi jo vrnili na to mesto.

Šestnajst let star je Jomilčev program. Nastopilo je več govornikov. Prvi je govoril župan mesta Mt. Olive. V svojem govorju je omenil posrednost pred njegovimi odnimi. On se ni poglavil v proučevanje političnih, gospodarskih, moralnih in kulturnih razmer delavcev in tudi ni pisal, ali slusal pisanje kritike, ni pa dati svojemu opisu znacaj zaključnega udejstvitev o nečem, kar je le povrnil v razum.

Čudovito je, da se je posrečilo gojiti stanicu izven organizma v primernih hravninah, ne da bi posredovali najmanjšega znaka staranja. Za stanicu starost in smrt torej nista nujna posredna razloga. Stanci, ki prihajajo tu v posredne, nevedu niso visoko diferencirane. Ker je staranje osredotočeno vse v stanicah, morajo biti nekateri, ki videjo smrt. To so nederivljeno klima ali spolne stancice, iz katerih nastajajo nova bitja. Tudi enostančna bitja, pri katerih so vse življenske funkcije, kakor gibanje, prehod, sprehajanje in življenje, vsočno in skoraj vsočno razdeljeno in dovršeno.

Zanimivo je, da se je posrečilo gojiti stanicice izven organizma v primernih hravninah, ne da bi posredovali najmanjšega znaka staranja. Za stanicu starost in smrt torej nista nujna posredna razloga. Stanci, ki prihajajo tu v posredne, nevedu niso visoko diferencirane. Ker je staranje osredotočeno vse v stanicah, morajo biti nekateri, ki videjo smrt. To so nederivljeno klima ali spolne stancice, iz katerih nastajajo nova bitja. Tudi enostančna bitja, pri katerih so vse življenske funkcije, kakor gibanje, prehod, sprehajanje in življenje, vsočno in skoraj vsočno razdeljeno in dovršeno.

Tem, da ne dovolimo niti eni, da smstremo vse življenje v Rusiji, karoli poskači, breskibno in drugo, nikakor ne koristimo delavcev, da misljí pa delavcev, da gibajo v vobce.

Opis ne razburiti niti mislečega Slovaka, pač pa ne tako strastnejši delavški vodnik, ki se ne vidi niti ne vidi iskrenosti, kar se je godil neposredno pred njegovimi očmi, kar je razumljivo.

Colevčka pamet ne seže dalje kot do sponzorjev, da je Colevček nespatmetno bitje, se pravi, da je razumno bitje samo v toliko, da ne more nikdar iskreno prisnati, da ni razumno.

Ačiščeni so si vedno lastili privilegi, da smo močni kritični. Colevček najraje dokazuje s pestjo.

Iakrene besede navadno nihče ne razume, toda ne zato, ker nekateri zamenjavajo iskrenost z nezramnostjo, nego zaradi tega, ker smatrajo vsako iskreno besedo za nezramnost.

Ljudje so pač se vedno tako neumni, da se lahko norčujejo iz njih največjih norč.

Mičatci o umetnosti bi bila večja umetnost, kot je tista, o kateri se toliko prepričajo.

Colevčka pamet ne seže dalje kot do sponzorjev, da je Colevček nespatmetno bitje, se pravi,

da je razumno bitje samo v toliko, da ne more nikdar iskreno prisnati, da ni razumno.

Slovenec, ki je sponzor, je vedno bolj pesčan, kot pa s tistim, ki ga ljubi.

Nerodljivo je vprašanje, kako bi se država obvezovala brez razreditvenih konferenc.

Najbolj cenjena "vrlina" je, da spretno dokazuje svojemu bližnjemu, da je slabš od tebe ter ga ponista.

Obvezovanju se t. zetom.

Stične kandidature, ki so sčutljivo njegove vere ali, ki jih katoliški duhovništvo priporoča kot "najboljši kandidati."

Potencialna duhovnačna zavaja katoliške de-

žavnosti s fratrešči o socialni pravčnosti, med tem pa skupno obvezati delavce v kapitalistični ideologiji.

O zločinskem tipu

Vprašanje, da li se da po potezah obrazovali zločnički značaj, je znanost zanimala že davno, zlasti pa od časa, ko je Lavater

Ivan Jonez:

Imigrant Janez Mihevc

Hodnik pred blokom je bil poln različnih ljudi; imigranti, katerih sunanost je razodelovala, da so še novinci v Kanadi; starejši priseljeni in domačini, ki so stali v posebnih grupah; zastopniki vseh mogočih narodnosti: Poljaki, Rusi, Slovenci, Čehi, Nemci, Angleži, Amerikanci, itd. Slovenska dežela je bila tisti čas reprezentirana po Janezu. Med to mešanico vseh narodnosti so stali ogoreli, koščeni farmarji ter barantali, prigovarjali in silili. Povraševanje je bilo veliko, delavec tedaj še premašo; zato je slednjim rastel greben. Za štiri ali pet dolarjev dnevno nihče maral delati; šest, celo sedem so zahtevali ter se norcevali iz farmarjev, ki so bili v stiski zaradi delavecev.

Janez je kmalu naletel na skupino Hrvatov, ki so se baš posmehovali farmarju Nemu, ki je iskal delavecev, a bil pripravljen plačati samo štiri dolarje dnevno.

Prijatelj, če ne misliš plačati več, potem je najbolj, da odideš domov, kajti za ta denar ti ne bo šel nihče delat!" mu je sneje se svetoval krepek Lican. "Nas ne dobiš drugače kot za šest dolarjev."

Janez, vesel, da je našel rojake iz Jugoslavije, je pristopil ter jih nagovoril; po nekaj minutah so si bili že stari znanci.

"Zakaj ne sprejemete?" je izrazil pred njimi svoje pomislike Janez. "Štiri dolarje ni slaba plača."

Lican se je gromko zasmjal: "Ho, ho, lepa plača, kaj! Ej, fant, vidi se na tebi, da si še precej zelen, ker sicer ne bi tega zinil! Počakaj, boš videl, še proslili nas bodo, da bi jim šli delati za sedem dolarjev dnevno. Delavec je malo, potreba pa velika. Kar nas se drži, bo bolje zate."

Janez se jih je držal in z njimi vred zavrnal farmarje, da jim ne bo zastonj garal, čeprav so ponujali že po pet dolarjev. Zveter so ga peljali novi znanci s seboj ter mu prekrili prenočišče za 25 centov. Toda spal je tisto noč jako slab, kajti njegov novi tovarisi so vso noč premestavali umazane igralne karter, kadili kot Turki in robantili, da so se tresale žibke stene lesene hiše. Parkrat so povabili delate Janeza medse, toda fant jim je povedal, da ne zna igrati s kartami; na zatrdirila, da so pripravljeni dati mu poduk v tej umetnosti, je odgovoril, da je preveč utrujen, da bi se učil.

Drugi dan je bilo prav tako kakor prvega dne: farmarji so iskali delavecev, delaveci pa so se jim posmehovali, češ, več naj oblijubijo, pa jih bodo dobili. Neki farmar je vzel troje delavecev ter jim obljubil sedem dolarjev; to je zadostovalo, da nihče ni maral delati za manjšo mezo.

Zvečer so Janeza znanci zavlekli v neki "pool-room" in Janez je dobil prvi poduk v suvanju pisanih krogel po zelenem suknu; stal ga je to en dolar. Mimo grede je zvedel od svojih novih tovarisov, da prihajajo iz Britiske Kolumbije, kjer so delali v gondovilih in zaslužili lepe denarce; ker pa se jim je začelo lažjega dela, so nastopili pot proti vzhodu. Par mesecov bodo ostali tukaj, da pri mlačavi zaslužijo par stotakov, nato bodo odšli dalje na vzhod. Janez jim je pravil, da na industrijskem vzhodu ni kaj prida za delavce, vendori niso polagali posebne važnosti na njegove informacije, češ, kaj on ve, ki je še zelenec v Kanadi.

A. Daudet:

KOBILICE

One noči, ko sem dosegel v Sahelsko pristavo v Alžiru (v Afriki), nisem mogel spati. Nova dežela, razdraženje radi potovanja, lajež psov in strašna, moreča soparica, da bi se bil človek kmalu zadušil, kakor da roji komarjev ne prepričajo zraka. Ko sem odpril okno, je visela v motnem zraku težja megla, obrobljena s črno in rožnatno barvo in se vleka pod nemom kakor smodnikov dim nad bojiščem. Nobeden, list se ni zganil in vsi krašni vrtovi, ki sem jih imel pred očmi: vino-gradi, raztreseni po solnčnih holmcih, kjer je tako sladko vino, oni evropski sadovnjaki, ki so skriti v senčnem zatišju, pomaranče in mandarine v dolgih mikroskopičnih vrstah, vse to je bilo podobno žalostnemu zelenju, ki pričakuje nevijte. Celo banane, one nezne, zelenkaste velikanske bilke, s katerimi se neprestano poigrava vetrč, ki giblje njihove tenke in lahke late, so stale mirno pokonci kakor ravne perjanice.

Postal sem za trenutek in opazoval to čudovito rastlinstvo, kjer je zbrano drevje celega sveta in daje ob svojem času cvetje in plodove, ki so obsojeni v izgnanstvo (za izvon). Med zitnim poljem in plutarji (hrastovje, ki iz njega spodnje skorjejo delajo pluto za zamaške) se je lesketalo potoček, ki je onega

Tretjega dne je začelo deževati in farmarji so izstali. V deževnem vremenu ne morejo mlatiti in ne potrebujejo delavecev. Janez si tega ni vzel, kaj v srcu, češ, vreme se bo zopet spremeno v farmarji bodo spet iskali delavecev. Nekaj desetakov je še imel v žepu, torej se mu ni bilo treba bati pomanjkanja, tudi če bi deževalo ves teden. Pismo, ki ga je bil pisal Zofiji, je bilo prepolno najsvetjejšega optimizma: predno bo mláčev končana, bo imel v žepu svojih tristo dolarjev, nato mogoče održane v Britiski Kolumbiji, kjer se dobro zasluži in čez leto ali kaj, ko si prihrani par tisočakov, se bo vrnil na vzhod, prišel ponjo; mogoče si postupi kupita kako farmo . . .

Cetrti dan se je s svojo družbo vred presehl v umazan "hotel" v mestu, kajti gospodar prejšnjega prenočišča ni več pustil, da bi pri tem vse noči prekvartali. V "hotelu", ki ga je vodil umazan Japonec, pa jih niso prav nič nadleževali in prostorna, umazana soba s štirimi železni posteljami in majavo mizo ter četvero stoli kot opremo se je spremenal v pravcato igralnico. To je postal usodno za Janeza, kajti iz doleganja je prisledel, nekaj časa opazoval potek igre, nato pa na prigovaranje tovarisov začel igrati. Igrali so počker, kateri igre Janez ni prav nič poznal. Vzde temu pa je spozetka dobival, kar mu je dalo novega poguma. Igralska strast ga je polagonoma zavijala v svoje železne mreže.

Po polnoči je začel Janez izgubljiti; in vec ko je izgubil, bolj trdrovratno se je oklepal kart, jih rotil, nai, mu povrnoje izgubljeni denar, se razburjal in klel. Ko je izgubil že četrt polovico svojega denarja, mu je rasum zadnjikrat svetoval, naj se kani kartanja, dokler še ni popolnoma suh; toda Janez ni maral poslušati razuma. Kar je izgubil, mora dobiti nazaj, pa mogneti se bori do poslednjega centa.

Zjutraj je bil Janez brez centa.

Nad mestom so viseli težki oblaki in dež je bil ob cement in asfalt mestnih ulic; farmarjev ni bilo, da bi iskali delavecev.

5

Janez je počasi stopal po eni izmed mestnih ulic, z rokami v žepih in mračno zrčem pred se: v očeh mu je tlela mrka jeza in praznata želodec je odsevala iz njih. Janez je bil lasten: želodec že dva dni krščen zahteva hrane, a Janez nima denárja in s praznim žepom se ne sme v restavrant. Njegov denar se je izgubil v žep novih znancev kartalov — da bi jih ne bil nikdar srečal! Prekleta pamet, kje si bila predstavljena!

Janez je bil jesen, da bi bil najražji samega sebe podrl, če bi to le bilo mogoče. Klej je svojo nosnepamic, ki ga je bila zapeljala, klej svoje nove znance, ki so ga bili zvabili h kartam ter ga obrali; in v njem je rasla mrinja proti njim in želja, da bi se jim mogel osvetiti na enak način, namreč da bi jih mogel popolnoma obrati, da bi še oni poskusili, kako se človek počuti v tujem mestu, s praznim žepom. Ježil se je nanje predvsem zato, ker mu potem, ko bo vse izgubil, nihče ni hotel posoditi par dolarjev, da bi bil lahko nadaljeval igro za denar; Janez je bil namreč prepričan, da bi bil priligrad izgubljeni denar, če bi bil igral še nekaj časa.

(Dalej prihodnje.)

duščega jutra tako dobro del očem. Medtem ko sem občudoval bujnost in lepoto teh nasadov, ono lepo pristavo z mavričnimi arkadami in z od zarje belimi terasami, ki so jih obdajale staje in skedenji, sem se spomnil, da je ravno dvajset let, kar so prišli tukajšnji ljudje v Sahelsko dolino in da so našli samo nizvodno pažnikovo bajto in neobdelano zemljo, ki je bila polna pritlikavih palm in mastic. Vse so morali ti pridni in delovni ljudje iznova ustvari, vse iznova postaviti. Zmerno so se upirali Arabci. Morali so puščiti plug in prijeti za med. Potem so prišle bolezni, vnetje oči, mrzica, slabia letina, brezuspenski poskusi in borba z ornejeno upravo, ki je venomer kolebala sem in tja. Koliko posla je bilo tukaj treba, koliko naporov in koliko neprestane pazljivosti!

Kljub temu, da sta še prestala najhujše čase in si s tako težavo napravila premočenje, sta bila oba, moč in žena, na celi pristavi prva na nogah. Ob zgodnjem jutranji urri sem ju ališal, kako hodita po veliki kuhični v pritličju in nadzorjujeta kuhanje kave za delavce. Nato se je oglasil zvonec in kniušao se prikazali na cesti delaveci. Bili so vinčarji iz Burgonje (na Francoskem) in razcapani Kabili (Afrikanci) z rdečimi čepicami na glavah, bosonogi mahonski težaki, Maltežani, Italijani, najrazličnejši ljudje, ki jih je težko vladati. Vsakemu

pozaspali, tokli s palicami in z vilami, razbijali z grabljami, s cepci in z železnimi pokrovimi ter z bakrenim posodo — skratka z vsakovrstnim orodjem, kar je pa vsakemu prislo po roki. Pastirji so trobili na svoje roge in vzdignili straten hrup, ki ga je preglasilo vptite: Ju! Ju! Ju!, katero so zagnale arabake žene, ki so pridrvele iz sosednjega taborišča. Zdaj se, da včasih grozansko vptite, ki na daljavo pretresa vse oziroma, zadostuje, da se kobilice obrnejo drugam in se ne spustijo na tla.

"Kje pa so prav za prav te strašne počitki?"

Na nebuh, ki je brnelo od sonca, nisem opazil drugega kakor majhen oblaček bakrene barve, ki se je gost kakor oblik točno vrtilo. Nikdar še nisem čutil takega. Vse se nekako vrti, plava in vse se ti zdi tako lahko in enostavno.

To je ilustracija k tvojim pojmom od uči: napila si se in namah je vse postal enostavno — morala in vse.

— Da . . . Nu, potem smo . . . ne, sram me je, strašno sram.

— Neumnost, — je dejal Janez.

— Nu, dobro, vse ti povem. Potem avša sram, nisem razločil, kako se o krajcu oblačka trgoj in dobiva, jo oglast obliko. Nekateri jasno vidne rjavkaste živalice so se odtrgale kakor prve težke kapljice pred nevihto; nato pa se je raspršil vse oblik in suha točka žulek se je s silnim hruščem spustila na tla. Kakor daleč so nesle otči, so bila polja in vrtovi pokriti s kobilicami, z velikanskimi, ko prst dolgimi kobilicami!

Tedaj se je začelo pobijanje. Bil je straken šumot in hrestanje, ko so pobijali in tri žulke. Kakor bi mlatili živa bijata! Z branami, s sekirami in s plugi so kopali ta hiva in gomazeca tla; ali čim več so jih pobili, tem več jih je bilo! S prepletanjem zadnjimi nogami so gomazeli v debelih plasteh; one na površju so preplašene skakale in sedale na nosove konjem, ki so bili vpreženi za to nevsakdanje delo. Psi s pristave in oni iz arabske naselbine so tekali po polju, se valjali po kobilicah in jih besno morili. V tem sta prišli nearesčenim nasljencem na pomoč še dve stotnici Turkov s trontentačem na čelu; in v tem trenutku se je stila pobijanja.

Vojaki niso kobilice tri, ampak so jih žgali in sipali prah v dolgih pramenih. Ker se mi je že pristudil neznenos amrad in utrujen od ubivanja, sem se vrnil domov. V notranjosti pristave jih je bilo le malo manj kakor zunaj. Spazile so se v sobe in akoni odprtih vrata, skozi okna in dimnike slike v stanovanja. Plažile so se po zidu, se vzenjale po zvezah, ki so bile že docela sekene, padale na tla, letale in lezle po belih stenah, kjer so se radi svoje dvojne sence zdaleč že ogabenje. In povsod omi strašni smrad in utrujen.

— Ne vem, mili . . . nisem mogla razumeti . . . Hotel sem ga ustaviti, pa nisem našla trenutka in bala sem se, da bi potem na hotel kupiti svečnikov. Mislim sem, da je tabi to itak vse eno in da nams bo končno prineslo srečo. Saj sem bila vedno pripravljena žrtvovati se zate. Tako sem se borila sama z seboj, tako sem trpeč, preden sem se prepričala, da je vse to predstodek in da se moram premagovati.

Mlačenč je pobledel in kriknil:

— Kaj si znorela? Ti . . .

Ni izgovoril. Namah je presezel daleč od nje, tja k oknu.

Pet minut je minilo v molku.

Vsa prestrašena in zbgana

je gledala in potem plaho stopila k njemu.

Pantelejmon Romanov:

LJUBEZEN

— Zelo me je zadelo, ko si dejal: — Nič manj bi te ne bi zaradi tega. Zdaj pa vidim, da je res tako. Vse je neumost v primeri s pravim čuvstvom, ki ga gojim do tebe. To se je samo še povečalo . . .

— In ti si se vidno poboljšala . . .

— Ne, mili, ni treba tako . . . Tako ji vse povem.

Sedla je udobnejše, globoko dihnila, in dejala:

— No, gled . . . ko smo sedeli na preprogi, sem pila in v glavi mi je vrtilo, tako prijetno vrtilo. Nikdar še nisem čutil takega.

— Eva, to je tvoja cena . . . ali razumeš? Gnušno. Zoporno mi je, dotakniti se tega.

Prijel je šop denarja z obema rokama, kakor bi ga hotel pretrgati čez pol in vreči pod klop. Toda ustavl se je, neravnovesno potkal s šopom po palcu in ga vtaknil s še večjim studom nazaj v žep.

— Ali kozarcev tam nihče ne rabi?

Ona si je naglo obrnila solze in krotko odgovorila:

— Kozarcev nisem ponujala.

Ko se je vlak ustavil, je dejal, ne da bi se ozrl;

— Vzemi svoj kovčeg.

In šel je naprej in se ni prav nič brigal zanjo, ko je kakor pokorna sužnja nesla za njim svoj kovčeg, ne da bi spomnila otiral velike, otroške solze, ki so ji tekle po licu.

Ko sta se bližala domu, sta se vedno molčala. On je z zavhnanim ovratnikom stopal spredaj. Videti je bilo, da ga muči nepojasnjeno vprašanje. Končno je zavhal ovratnik nazaj in ne da bi dekliko pogledal, vprašal nekoliko manj razdraženo:

— Ali kozarcev tam nihče ne rabi?

Ona si je naglo obrnila solze in krotko odgovorila:

— Kozarcev nisem ponujala.

Dva božična izleti v domovino

Ako nameravate v domovino, pridružite se rojakom, ki potujejo z izletom na najnovijejo parničko francosko linijo

"CHAMPLAIN"

26. NOVEMBRA

ali

"PARIS"

9. DECEMBER

Za pojasnila in navodila pišite

LEO ZAKRAJŠEK</